

ЖЕТА

ЧАСОПИС
4/162 КВІТЕНЬ 2020

Львівська архієпархія Української греко-католицької церкви

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Великоднє послання Блаженнішого Святослава

Високопреосвященним і преосвященим владикам, всесвітлішим, всесечнішим і преподобним отцям, преподобним ченцям і черницям, дорогим у Христі мирянам Української Греко-Католицької Церкви

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ті, що були в оковах адових,
Побачивши безмірне Твоє милосердя,
До Світла радісно поспішали, Христе,
Пасху хвалячи вічную.
Пісня 5 Канону Воскресної утрени

Дорогі в Христі!

Цього року ми зустрічаємо Пасху Христову в особливих обставинах. Чимало з нас пройшли час Великого посту вдома, ізольовані від інших, фізично віддалені від наших храмів і парафіяльних спільнот. Однак навіть у таких складних обставинах ніхто не в силі зупинити радісного руху сучасної людини до Світла, щоб у вірі в Христове воскресіння, у надії на Божу перемогу та в любові спільноти дітей Божих привітати одне одного радісним і переконливим «Христос воскрес!».

Понад три тисячі років тому Господь почув і прийняв плач та голосіння синів Ізраїлю, що знемагали в Єгипті в неволі. У ніч старозавітної Пасхи Господь кров'ю пасхального ягняти захоронив своїх людей перед смертоносним ангелом і вивів їх з дому неволі. Відтак на морському узбережжі втеча з Єгипту під проводом Мойсея принесла чергову небезпеку – глибокі води попереду, фараон з колісницями і кіньми – позаду. І море відкрилося перед ними! Таким чином для Божого народу Пасха поєдналася з досвідом порятунку від смерті. Кожний ізраїльтянин, переживши визволення з Єгипту, досвідчив свого Бога як Бога-Визволителя: мене минула смерть! Усі, що врятувалися, відчули себе єдиним народом: разом були в рабстві, разом уїли від смерті, маємо одного й того ж Бога – Спасителя і Визволителя. Ми – народ Божий!

У воскреслому Христі перехід від смерті до життя проходить усі межі людської історії. Пасха Старого Завіту була обмежена лише порятунком вузького кола людей від однієї, обмеженої в часі, небезпеки. Наша Пасха, Пасха Господня, Пасха вічна, про яку співаємо на Пасхальній утрени – це не тільки досвід порятунку від тимчасової небезпеки фізичної хвороби та лише тілесної смерті. Христос сьогодні дарує спасіння всім людям, усіх часів і народів, від самої причини смерті. Тут йдеться не лише про порятунок від збудника якоїсь хвороби чи порятунку від меча, і то навіть ангельського, як це було у випадку ізраїльтян в Єгипті. Пройшовши крізь страждання і смерть у воскресіння, Христос, за словами апостола Павла, знищив і розп'яв на хресті смертоносний гріх із його пекельною поневолюючою силою.

Пасха вічна є перемогою і насмішкою над самим жалом смерті, як проголошує сьогодні апостол: «Смерть погінута перемогою. Де твоя, смерте, перемога? Де твоє, смерте, жало? Жало смерті – гріх, а сила гріха – закон. Нехай же буде дяка Богові, який дає нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа» (1 Кор. 15, 54-57). У своєму воскресінні Христос скинув із нас невілничі окупи страху перед смертю, перетворив її на пасхальний вхід до нового життя. З Воскресінням відкриваються для нас двері переходу від того, що минає, до того, що залишається навіки. Пасха Господня відкриває нам двері до радісної вічності. Ми були разом у кайданах смерті – сьогодні ділимося спільним досвідом радості воскресіння як єдиний новозавітний Божий люд.

Ті, що були в оковах адових, побачивши безмірне твоє милосердя...

Перед обличчям глобальної пандемії ми раптом побачили, що всі ми слабкі і смертні люди. Коронавірус став вбивчою небезпечкою і для багатих, і для бідних, для всіх людей, незалежно від місця проживання на земній кулі, від раси та релігійного переконання. Можливо, вперше нам прийшло розуміння, що всі ми є однаково вразливі й потребуємо, однак ми теж відчули себе єдиною людською родиною: те, що торкнулося людей в одному кінці планети – перекопалося та зачепило людей на іншому кінці світу, – зачепило особисто кожного з нас.

Увесь світ немовби спільно став закутий в адові кайдани. Страх захворіти і померти, біль втрати рідних і близьких та знайомих, темрява самотності й відчаю в умовах вимушеної ізоляції, зруйновані новітні способи комунікації та падіння світових економічних систем стали нашими спільними всесвітніми оковами. Як кайдани знерухомлюють невілника, так суворі правила карантину, єдиний необхідний засіб боротьби з цією смертоносною хворобою, вмиє знерухомили все людство: леговища припинили роботу, потяги зупинилися, кордони між державами, про існування яких вже почали забувати, знову закрилися, як залізні непрохідні ворота.

Серед цієї темряви страху і неволі сучасної людини ми маємо унікальну можливість наново усвідомити, що сьогодні означає бути християнином. Як християни, ми є ті, що в Таїнстві Хрещення вже були померли для цього світу і воскресли разом із нашим Спасителем! Ми є спадкоємцями апостолів, які бачили на власні очі Воскреслого і торкалися своїми руками Його прославленого тіла, що пройшло крізь смертне розп'яття в життя вічне. В обставинах, які тимчасово позбавляють нас можливості повноцінно брати участь у літургійному житті в наших храмах і спільнотах, ми мали нагоду усвідомити важливу роль духовного життя в християнських сім'ях, що їх традиційно називаємо домашніми церквами. Багато з нас мимоволі згадує святкування Пасхи в умовах підпілля, як ми, не маючи можливості бути разом у храмі, духовно єдналися з євхаристійним Христом через трансляцію Ватиканським радіо Божественної Літургії та освячували наші великодні кошики перед радіоприймачами. Ніхто і ніщо не може позбавити християн радості Воскресіння Христового! Родини, в яких

християни свідомо і зріло переживають теперішні виклики, особливо виразно виявляють свій характер домашніх церков, стаючи для своїх членів домами особливо інтенсивної молитви, благословення, жертви і духовного зросту, місцями зустрічі з живим Христом. Водночас ми відкриваємо нові способи духовного єднання, над якими жодні обмежувальні заходи не можуть мати сили, бо те, що нас єднає, – це «одне духовне тіло Церкви, одна надія нашого покликання, один Господь, одна віра, одне Хрещення» (див. Еф. 4, 4-5). Саме в такому дусі надії ми сьогодні святкуємо Пасху і молимося за її довершення у відродженні й оновленні церковного та духовного життя!

У відповідь на темряву відокремлення і страху людини перед людиною як імовірним носієм вірусу смерті, ми зустрічаємо в цю ніч живого воскреслого Христа, який проходить крізь усі зачинені двері карантину, щоб зустріти нас, Його учнів. «А як звечоріло, того самого дня, першого в тиждні, а двері ж були замкнені... увиходить Ісус, став посередині та й каже їм: «Мир вам!» (Ів. 20, 19). Страх перед усім, чого в час пошесті торкнулася рука людини, відступає перед рукою живого Бога – воскреслого Христа, яка носить у собі рани від швяхів і простягається до нас та об'являє нам безмірне Боже милосердя! Усі наші гріхи і хвороби, пандемії і страхи переможені Божою любов'ю. Сучасні фізичні кайдани не мають сили перед духовною свободою віри і духу, перед життям вічним, даним нам у Христі Ісусі. Він свого часу розп'яв зачинені двері карантину, усуне наш страх, який чатує на нас за цими дверима, і покличе нас проголосити світові, як колись це зробили апостоли, що «Христос воскрес!».

До Світла радісно поспішали, Христе, Пасху хвалячи вічную...

Святкуючи Пасху, ми віримо і вже бачимо, що сучасна пандемія обов'язково закінчиться, а людство вийде з неї кращим, з відчуттям солідарності і єдності між собою, з глибшим розумінням значення і покликання людського життя. У це свято Христос нам засвічує Світло надії, відкритої для всіх людей без обмежень. Жоден карантин, жодне соціальне відокремлення не може нам загородити шлях до Нього. Навпаки, ми всі разом, і ті, що живемо, і ті, що відійшли у вічність, як єдиний Божий люд святкуємо радість перемоги над смертю. У нашому горі й болю отримуємо надію і потіху. Дане нам вічне звільнення від духовних кайданів. Отож Пасху славімо вічну!

Дорогі в Христі браття і сестри! У цей світлий, радісний день спішу до кожного вашого дому, щоб поділитися з вами радістю визволення, що дане нам із Воскресінням. Усім, в Україні й на поселеннях сушим, засилаю свої ширі молитви й сердечні вітання. Благословляю вас усіх: здорових і хворих, сильних і немічних, молодих і старших, батьків і дітей.

Спішу також до всіх лікарень і домів опіки, щоб із вами поділитися радісною і життєдайною новиною та заохотити вас нести терпіння в молитві, з духом самопожертви. Особливо вітаю та благословляю наших лікарів і медичних працівників – усіх, хто по-геройськи піклується хворими і потребує в цих надзвичайних обставинах. Духовно єднаюся з нашими воїнами, що на передовій, та з їхніми сім'ями, з пораненими, з вимушено переселеними особами і мешканцями окупованих територій, з полоненими та в'язнями сумління. Усіх самотніх і тих, хто далеко від своїх рідних, обіймаю батьківською любов'ю.

Нехай воскреслий Христос перемінить цей момент вселенського плачу і болю всього людства на пасхальну радість перемоги над хворобою і смертю, як Він цього ранку перемінив плач жінок-мироносиць на радість! Нехай дарує нам кожній миті дар перемоги над гріхом і відродження в любові та надії через зростання в нашому житті Божого дару вічного життя, що його ми всі отримали у Хрещенні! Широ бажаю кожному з вас благословенних Великодніх свят, смачного свяченого яйця та світлої пасхальної радості!

Благодать воскреслого Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай будуть з усіма вами!

Христос воскрес! Воїстину воскрес!

† СВЯТОСЛАВ
Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого Кирила, архієпископа Єрусалимського,
31 (18) березня 2020 року Божого

Великоднє послання «Urbi et Orbi» Папи Франциска

В Неділю Пасхи, 12 квітня 2020 р., Папа Франциск відслужив Святу Месу на катедральному престолі базилики Святого Петра, по завершенні якої літургійний збір проспівав молитву «Царице Неба».

Опісля з-перед головного престолу звернувся до міста Риму та світу з великоднім посланням:

Дорогі браття й сестри, благодатної вам Пасхи!

Сьогодні по всьому світу відлуноє звичення Церкви: «Ісус Христос воскрес!» – «Він воістину воскрес!».

Немов нове полум'я, ця Добра Новина запалилася серед ночі: ночі світу, який вже боровся із епохальними викликами, а тепер пригнічений пандемією, що стала важким випробуванням для нашого великого людського роду. В цю ніч залунав голос Церкви: «Христос, моя надія, воскрес!» (Пасхальна секвенція).

Це інша форма «зараження», що передається від серця до серця, бо кожне людське серце очікує цієї Доброї Новини. Це передавання надії: «Христос, моя надія, воскрес!». Тут не йдеться про магічну формулу, що розсіює проблеми. Ні, Христове воскресіння не є цим. Воно є, натомість, перемогою любові над коренем зла, перемогою, яка не «витісняє» страждання та смерть, але проходить через них, відкриваючи шлях серед прірви, перетворюючи зло в добро: виключний знак Божої могутності.

Воскреслий – це Розп'ятий, а не хтось інший. У Своєму прославленому тілі Він носить незгладимі рани: рани, що стали просвітами надії. До Нього звертаємо наш погляд, аби Він оздоровив рани скорботного людства.

Моя думка сьогодні лине, насамперед, до тих, які безпосередньо постраждали від коронавірусу: до хворих, до тих, які померли і до членів сімей, що оплакують смерть дорогих людей, до тих, які, іноді, навіть не мали можливості провести їх в останню путь. Нехай же Господь життя прийме у Себе в Своєму царстві померлих і дарує утшення та надію тим, які ще досі проходять через випробування, особливо, похилим віком і самотнім. Нехай же не забракне Його утшення та необхідної допомоги тим, які перебувають у ситуації особливої уразливості, як ті, що працюють в лікувальних закладах чи живуть у казармах і тюрмах. Для багатьох людей це Пасха самотності, яку переживають серед жалоби та численних нестатків, спричинених пандемією, від фізичних страждань до економічних проблем.

Ця недуга позбавила нас не лише можливості виявляти почуття, але також можливості особисто черпати з розради, що впливає зі Святих Таїнств, особливо, з Євхаристії та Примирення. В багатьох країнах не було можливим приступити до них, але Господь не залишає нас самотніми! Єднаючись у молитві, ми впевнені, що Він поклав на нас Свою руку (пор Пс 138,5), наполегливо повторюючи нам: не бійся, «я воскрес і завжди з тобою» (пор Римський Месал)!

Нехай же Ісус, наша Пасха, дасть сили й надію лікарям і молодшому медперсоналові, що скрізь дають свідчення турботи й любові до ближнього аж до вичерпання сил і нерідко – жертви власного здоров'я. До них, як і до тих, які наполегливо трудяться над забезпеченням основних послуг, необхідних для громадського співжиття, до органів правопорядку та військових, що в багатьох країнах зробили свій внесок у полегшення труднощів і страждань населення, лине наша сповнена любові

думка разом з нашою вдячністю.

Протягом цих тижнів життя мільйонів людей несподівано змінилося. Для багатьох перебування вдома стало нагодою, щоб замислитися, зупинити шалений ритм життя, побути з рідними та втішатися їхнім товариством. Для багатьох, однак, це також період тривоги за майбутнє, яке вимальовується непевним, за працю, яку ризикують втратити і задля інших наслідків, які несе теперішня криза. Підбадьорюю тих, на кому лежить політична відповідальність, щоб вони активно діяли на користь спільного добра громадян, надаючи необхідні засоби та інструменти для того, щоби всім дати можливість вести гідне життя та, коли на це дозволять обставини, сприяти відновленню звичної щоденної діяльності.

Цей час – це не час байдужості, бо весь світ страждає й повинен з'єднатися в протистоянні пандемії. Нехай же воскреслий Ісус дарує надію всім убогим, тим, які живуть на периферії, біженцям і бездомним. Нехай же ці найслабші брати й сестри, що мешкають у містах і околицях усіх час-

тин світу, не будуть покинуті на самоті. Не дозволюмо, щоб їм забракло речей першої необхідності, які ще важче здобути тепер, коли зачинені чимало закладів, як також ліків і, насамперед, можливості отримати належну медичну допомогу. Беручи до уваги обставини, нехай же також будуть послаблені міжнародні санкції, які гальмують можливості країн-адресатів надавати належну підтримку своїм громадянам і нехай усі країни будуть поставлені в умови, що дають можливість впоратися з найбільшими потребами, зменшуючи, а навіть і прощаючи, борг, що тягнеться на їхніх бюджетах, зокрема, тих найбідніших.

Це не час на егоїзм, бо виклик, з яким ми зустрічаємося, об'єднує всіх і не робить різниці між людьми. Серед багатьох регіонів світу, уражених коронавірусом, скеровую окрему думку до Європи. Після Другої світової війни цей континент зміг воскреснути завдяки конкретному духові солідарності, що дозволив йому подолати суперництво минулого. Нагальним як ніколи є, аби, насамперед, у сучасних обставинах, це суперництво не повернулося, але

щоби всі почувалися частиною однієї родини та підтримували одні одних. Сьогодні Європейський Союз стоїть перед епохальним викликом, від якого залежатиме не лише його майбутнє, але й майбутнє всього світу. Не можна втратити чергову нагоду підтвердити солідарність, також і вдаючись до інноваційних рішень. Альтернативою є лише егоїзм окремих інтересів і спокуса повернутися до минулого, що загрожує піддати серйозному випробуванню мирне співжиття та розвиток майбутніх поколінь.

Це не час на поділи. Нехай же Христос, наш мир, просвітить тих, хто є відповідальним за конфлікти, щоби вони наважилися приєднатися до закликів глобального та негайного припинення вогню в усіх куточках світу. Це не час на те, щоб і далі виробляти та займатися торгівлею зброєю, витрачаючи величезний капітал, який повинен бути використаним на те, щоб лікувати людей та рятувати життя. Нехай же це, навпаки, буде час покласти край тривалій війні, яка закривала дорогу Сирію, конфліктів в Ємені та напруженню в Іраку, як також у Лівані. Нехай же це буде час, коли ізраїльтяни й палестинці відновлять діалог, щоб знайти стійке та тривале рішення, що дозволить обом сторонам жити в мирі. Нехай припиняться страждання населення східних регіонів України. Нехай же буде покладено край терактам, скоєним проти стількох невинних осіб у різних країнах Африки.

Це не час на забуття. Нехай же криза, яку переживаємо, не спричиниться до того, щоб ми забули про численні інші надзвичайні ситуації, що несуть із собою страждання багатьох людей. Нехай же Господь життя виявить Свою близькість народам Азії та Африки, що переживають серйозні гуманітарні кризи, як от в регіоні Кабу-Дельгаду на півночі Мозамбіку. Нехай зігріє серця численних біженців і переселенців, спричинених війнами, посухою та голодом. Нехай захистить численних мігрантів і біженців, чимало з яких – діти, що живуть у нестерпних умовах, особливо, в Лівії та на кордоні між Грецією та Туреччиною, не хочу забути про острів Лесбос. Нехай же дасть Венесуелі змогу досягти конкретних і негайних рішень, спрямованих на уможливлення міжнародної допомоги населенню, яке страждає від серйозної нестабільності в політичній, суспільно-економічній та медичній сферах.

Дорогі браття й сестри, байдужість, егоїзм, поділи, забуття – це, насправді, не ті слова, які хочемо чути в цей час. Хочемо їх усунути з усіх часів! Здається, що вони переважають, коли в нас перемагають страх і смерть, тобто, коли не дозволяємо Господу Ісусові перемогти в нашому серці та в нашому житті. Нехай же Він, що вже здолав смерть, відчиняючи нам дорогу до вічного спасіння, розсіє п'їтму нашого вбогого людства та введе нас у Свій славний день, що не знає заходу сонця.

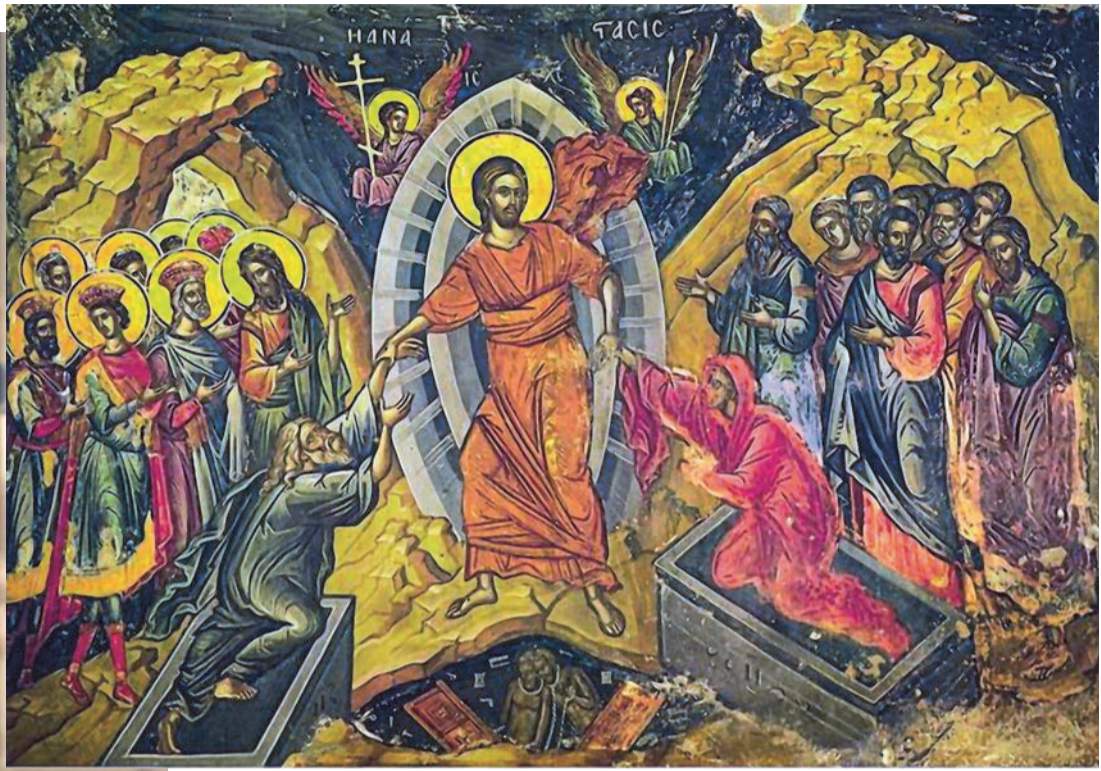
З цими думками хочу побажати всім благодатної Пасхи!

Переклад: Українська редакція Радіо Ватикану – Vatican News

Великоднє послання Архієпископа і Митрополита Львівського Української Греко-Католицької Церкви

Преосвященним і Боголюбивим Владикам, Всесвітлішим та Всечеснішим отцям,
Високопреподобним і Преподобним отцям, ченцям та черницям,
Дорогим та достойним мирянам

Божий воскрес, Він – живий! Ми святкуємо свято Його воскресіння кожного року, часто про це згадуємо у наших моліннях, роздумуваннях, розмовах тощо, бо живемо великою надією на зустріч з воскреслим Христом та на вічне щасливе життя з Ним!

Святий апостол Матей описав подію воскресіння Ісуса Христа, яка супроводжувалася землетрусом та приходом ангела, що сів на камені (пор. Мт. 28,3). А сторожа не стріляла, не піднімала галасу, лиш затремтіла, ніби змертвіла. Інші євангелісти навіть, не згадують про сторожу, бо жінки, які прибули, не мали жодної сутички чи розмови зі сторожею! Мабуть, жінки уже не бачили сторожі, яка швидко побігла до первосвящеників сповістити про подію воскресіння, чого не бажала чути безсила перед Богом старшина. З таким воскресінням людство зустрілося вперше, й воно стало ще голоснішим, бо ніхто не стереже мерця й не викрадає його з гробу? Ісус нагадував про своє воскресіння й учинив так, як говорив. Христос воскрес, і Його воскресіння по-різному діяло на людей: усі злякалися, лиш прихильники Ісуса Христа зустрічалися з ангелами та чули заспокійливі слова, щоб не боятися, а радіти. А особи ворожого табору, вирішували питання так, щоб воскресіння Христове замовчати й переконувати людей, що Ісуса викрали учні. Цікаве пояснення? Але воїни, які стерегли гробу, були озброєні, вони не стріляли, нікого не поранили й не вбили, рівно ж, учні Христові, які б «викрадали тіло», нікого не скривдили з воїнів?! Істина про воскресіння Христове жива, правдива, її можна заперечувати, але неможливо заперечити й відмінити того, що правдиво сталося! Аргументи викрадення мертвого тіла безпідставні, смішні, неправдиві!

Ми, як християни, віруючі люди, дякуємо Господу за Його воскресіння, беззаперечно віруємо в це, радіємо цим великим святом, оспівуємо його і живемо великою надією на своє воскресіння та усіх людей. Наші старання та зусилля необхідно скерувати в русло гідного християнського життя. Святий Іван Золотоустий навчає: «Воскресне, звичайно, кожне людське тіло; але добрий воскресне для життя, а злий воскресне для покарання» (св. Ів. Золотоустий, «Про потіху при смерті», Слово 2-е, п.8). В час переживання карантину, внаслідок епідемії «коронавірусу», можемо чинити багато добрих діл, що й виконують добровольці, лікарі, медсестри, волонтери, багато мирян та священиків, особи чернечих спільнот тощо. Разом з тим, знані випадки, коли певні особи ставляться дуже агресивно до тих, хто захворів. Хоч усім відомо, що ніхто не бажає хворіти! Ставиться жорстоко чи вороже до тих, хто хворіє, означає не любити ближнього, а Заповідь Божа наголошує: любити ближнього, як себе! З хворими людьми потрібно поводитися обережно, але не виключати їх зі спільноти, тому що завтра у подібній ситуації може знайтися хто-небудь.

Вітаю усіх людей доброї волі з великим святом Воскресіння Христового! Хай ця правда про воскреслого Господа принесе усім спокій, злагоду, умиротворить, наповнить радістю та надією на кращу зміну в нашому суспільстві й у світі! Хай війни та хвороби, злоба й беззаконня не тривожать людей! Хай віра, надія та любов до Господа і ближніх зростають в кожному людському серці, бо Христос справді воскрес!

Благословення Господнє на Вас!

**†ГОР
Архієпископ і Митрополит
Львівський**

**Дано у Львові
при Архикатедральному соборі
св. Юра
дня 11 квітня 2020 року**

Христос Воскрес!

Такими радісними словами звертаємося до віруючих в Бога людей, щоб радіти цьому великому, історичному, правдивому святу воскресіння Христового! Це свято приносить кожній віруючій людині впевненість, світло, надію та радість. Цей Великдень вийшов трохи по-іншому, ми мали певні карантинні перешкоди, плутанину та затьмарення, але воскресіння Христове – радісне, бо Ісус здолав усю ворожу силу з її беззаконнями, підступами та задуманими інтригами.

Дияволу не вдалося затримати Господа у гробі видуманою неправдою юдейської старшини! Правда, що Ісус помер на хресті, Його поклали у гріб, але Він за життя багато разів наголошував, що воскресне. Навіть запеклі вороги, первосвященики й фарисеї, прибули до Пилата й тривожно заговорили: «Ми пригадали собі, пане, що той обманник ще за життя був сказав: Я по трьох днях воскресну» (Мт. 27,63).

Здавалося, що вороги усе дуже всебічно продумали, допилювали, також списом прокололи серце померлому Ісусові на хресті. Злі люди не мали спокою, навпаки, страх та підозра про воскресіння тривожили їхні душі! Бо погані вчинки, беззаконня та злоба не приносять миру та відряди в людське серце! Пилат ішов на всі пропозиції юдейської старшини, хоч би сторожити тіло у гробі: «... Маєте сторожу, ідіть і забезпечте, як знаєте» (Мт. 27,65). Важкий камінь, який приставили до опечатаного гробу, та грізна сторожа із римського війська були безсилі, не могли нічого протиставити воскреслому Христові! Це, можливо, єдине такого роду історичне печатання гробу, хоч воно не принесло користі злобним людям, а віруючим в Ісуса показало Його силу та перемогу! А Христос так воскрес, що й печаті були непорушними. Бо Господні дороги й вирішення питань – інші, як задумують люди! (пор. Іс. 55,8).

Люди по-різному думали про Ісуса Христа: горстка любила Його, інші протистояли Йому? Ворожа старшина, почувши, що Христос воскрес, зібралася й радилася, що робити? Дали досить грошей воякам і веліли їм, щоб поширювали неправду, що Ісуса вночі викрали учні? Це означало воякам свідчити проти себе, але старшина запевнила те, що з правителем вони домовляться? Звичайно, гроші не вирішили багато, одні чули те, що бажали почути, а інші знали правду, що Христос воскрес! І ми з вами знаємо правду, усі, хто вірить в правдивого Бога, свідомі того, що Син

Послання Блаженнішого Святослава до духовенства УГКЦ на Великий четвер 2020 року Божого

Дорогі співбрати в Христовому священстві!

Напередодні власних страстей, прямуючи до світлого торжества остаточної перемоги життя над смертю, наш Спаситель Ісус Христос, попри особливі обставини цього року, знову кличе кожного з нас об'єднатися навколо своєї Тайнственої трапези Страсного четверга. Тут ми святкуємо особливу близькість Господа, який вибрав нас для участі у своєму вічному священстві. Сьогодні, у час буремних викликів і загроз, Він знову обирає і збирає нас, своїх співпрацівників на душпастирській ниві, щоб розділити з нами найглибші прагнення власного серця, поділитися власним життям і зробити нас причасниками Його Тіла та Крові, аби ми стали співниками Його служіння людині, задля спасіння якої Він іде на добровільні страждання і хресну смерть.

Установлюючи Святе Тайнство Священства Нового Завіту, наш Господь чинить нас спільнотою: спільнотою причасників одного Хліба – Його Тіла, та єдиної Чаші – Його Крові. Разом із тим наш Учитель робить нас спільнотою Його однодумців. Віднині Його Слово та приклад стають сенсом і змістом нашого особистого життя в сучасному світі. Він знову повторює нам: «Коли ви робите все, що Я вам заповідаю, то ви – друзі Мої. Тож слугами вже не називатиму вас: слуга не відає, що пан робить. Називаю вас друзями, бо все я вам об'явив, що чув від Отця Мого» (Ів. 15, 14-15). Отож, для того щоб гідно звершувати священниче служіння, ми покликані зростати в однодумності з нашим Спасителем, бути причасниками Його опіки над світом. А відтак повинні в особливий спосіб прислухатися до тривог і надій сучасної людини, щоб могли вірно приносити перед Боже обличчя молитви та прохання всього нашого народу, біль і смуток кожного людського серця, скеровані сьогодні до самого Творця життя.

Сьогодні ми святкуємо Великдень за надзвичайних обставин. Урочисті слова нездоланної надії – «Христос воскрес! Воістину воскрес!» – цього року в усьому світі лунають у порожніх храмах. Новітня смертельна хвороба змусила людство зупинитися та переосмислити цінність людського життя і спосіб його діяльності. Цьогорічний час Великого посту враз перетворився на час перегляду та очищення способу будувати людські стосунки як з Богом, так і з ближнім. В умовах замкненого на карантин людства сьогодні, як ніколи, сучасна людина відчула себе вразливою та слабкою, а світ, створений власними руками, – крихким і непевним. Саме через нас, своїх священників, Господь прагне бути поруч із людиною у дні її випробувань. У цей Пасхальний час – час переходу від смерті до життя, від темряви ночі до світлого ранку воскресіння Христового – Спаситель прагне через нас схилитися над людською крихіткою, підставляючи власні рамена під важкий Хрест людства.

Вимушені за нинішніх обставин значно більше часу проводити в колі родини, люди враз почали переживати кризи родинних стосунків, усе глибше усвідомлюючи, що подружжя та батьківська любов – це не формальність, а осмислений подвиг відважної відповідальності одне за одного. За зачиненими через небезпеку хвороби дверима наших домівок ми всі стаємо заручниками загрозливої тривоги, що постає на тлі поширення інфекції та збільшення кількості жертв епідемії, нас охоплює відчуття власної безпорадності, самотності. Особливо вразливими в таких обставинах є люди похилого віку. Ми спільно переживаємо досвід глобального відчуження.

Водночас через новітні можливості сучасних засобів спілкування між людьми нам відкрилася унікальна нагода долати самотність силою спільної молитви. Мабуть, як ніколи раніше, тепер душпастирі мають нагоду щодня бути в домівках своїх вірних через онлайн-трансляції та відповідати на глибокий духовний пошук Бога. Вимушено

роз'єднані карантинном, ніхто із нас у великій спільноті Церкви Христової не заслуговує почуватися забутих, покинутих, приречених до самотності. Бо ми – Церква Христова, об'єднані одвічною любов'ю Того, хто, приймаючи на себе відповідальність за людський гріх, зійшов до радикального виміру його наслідків, до аду відкинення та болю самотності (пор. Пс. 22, 1), щоб назавжди здолати його ворожу темряву саявом своєї божественної любові. Нині ми, Його душпастирі, покликані нашою вірою і турботою про довірений нам Божий люд впевнено горіти світлом надії в сутінках глобальної ізоляції.

Драматичні обставини вселенської тривоги та людського болю створюють перед нами нові та непрості виклики. Саме через нас Господь прагне наблизитися до зраненої людини і схилитися над нею. Відправляючи богослужіння в порожніх святинях, ми щоразу більше усвідомлюємо, що бути Христовим священником сьогодні означає бути не лише служителем божественного культу, а й водночас будівничим культури, можливо, нової чи оновленої культури нашого буття разом.

Тепер ми значно глибше починаємо усвідомлювати, що бути Церквою Христовою означає бути спільнотою, – спільнотою причасників єдиного Тіла і Крові нашого Спасителя, спільнотою Христових однодумців, братів і сестер однієї надії, об'єднаних розділеною поміж усіма єдиною любов'ю. Спільнота – те місце, де не відчувають самотності. Тому душпастирствувати сьогодні – це насамперед спілкуватися, а також у світлі Божого Слова зрозуміти сенс людського досвіду в сучасних обставинах нашого життя. Саме людське життя, людський досвід стає амвоном, з якого в широкий світ лунають слова Христового Євангелія, – стає осердям Божої присутності серед свого народу, де ми з вами звершуємо служіння Святих Тайнств. Нова культура побудови стосунків між людьми, яка народжується на наших очах в обставинах сучасної пандемії, новий спосіб бути однодумцями та жити одним і тим самим Святим Духом, вимагає від нас справжнього душпастирського навернення.

Спочатку ми самі мусимо йти духовним шляхом навернення до повноти Христа. Лише навернений священник, який повсякчасно пізнає у світлі Христового Євангелія правду про себе самого, поборює власний гріх і зростає у святості, зможе допомогти навернутися та віднайти дорогу до Бога іншим людям. Душпастирське навернення полягає в суттєвій зміні способу спілкування священника з людьми, за душі яких він несе особисту відповідальність перед Богом. Змушені до самотності, люди очікують, що Бог про них не забуде. Тому ми покликані сьогодні стати для багатьох наших вірних

живим втіленням турботи Господа Бога, цілющим голосом Його втіхи та розради. У вимушеній ізоляції такі пастирські відвідини за допомогою телефонного дзвінка чи інших засобів комунікації є особливо цінною дорогою Божого Слова до людини. Промовистим свідченням живої церковної спільноти сьогодні є опіка над старшими та потребуваними, недужими і тими, хто за ними доглядає.

Для того щоби допомогти сучасній людині відкритися до Бога у вірі, не можна діяти силою влади, примусу, зухвалої зарозумілості чи пихатості. Людських стосунків годі комусь накинути. Вони є плодом щирої взаємної поваги до гідності кожного. Не можна когось змусити любити чи бути щасливим. Бог не накидає себе людині, а ділиться собою, як діляться хлібом, із кожним, хто відчуває голод. Не можна когось змусити молитися чи виконувати Господні заповіді. Божу любов до людини потрібно засвідчити і подарувати розділеним із нею життям. Тоді на Боже поклонання людина відповість взаємністю, до якої вона була сотвореною, відкриється і допустить в особистий світ Того, хто нею поцікавиться у скрутну хвилину. Зробити сучасну людину другом Христовим можна лише «захопивши» її силою власного прикладу та глибиною внутрішнього переконання, свідченням життя, розділеного серед братів і сестер, як євхаристійний хліб – переламаного, роздібленого і розданого, щоби втамувати голод людського серця.

Єдиний ефективний шлях душпастирського служіння в нових обставинах – це у світлі християнської віри усвідомити зміст власного болю та пережитої радості, це здатність силою Святого Духа відкрити перед людиною нові обрії надії та любові в її житті. Важлива частина нашої місії – допомогти сучасній людині бути повної собою та побачити всю красу її людяності у стосунках з іншою людиною. Відтак одне з основних наших завдань у сучасному людському суспільстві – творити культуру, що виховує повагу до гідності людської особи та вчить відповідальності за спільне благо. Людині ніколи не набридне власна людяність. Але вона [людяність] нині таки потребує захисту, і його вповні можна забезпечити лише в лоні спільноти Церкви Христової.

Дорогі браття в Христовому служінні!

Із вдячністю і подивом споглядаю сьогодні на вашу пастирську ревність за людські душі в цих обставинах великого вселенського болю і загальної тривоги. Особливо мене вразили слова нашого співбрата з Італії, який сказав: «Не боюся померти від цього вірусу! Боюся лише бути носієм цієї хвороби і наразити на небезпеку життя моїх парафіян!» Така ревність і християнська свідомість, навіть стосовно дотримання вимог каран-

тину, у звершенні священничих обов'язків, є виявом готовності пастиря бути поруч зі своїм народом і «покласти душу свою за своїх овець» (пор. Ів. 10, 15). Дякую тим священникам, які записали відеозвернення до наших вірних під гаслом: «Ми з вами!» Радію з того, що ви тужите за живим спілкуванням зі своїми людьми та шукаєте всіх можливих шляхів, аби бути з ними та дати їм можливість відчути вашу турботу і молитву. З особливою вдячністю згадую сьогодні тих із наших душпастирів, які здійснюють довірене їм служіння на передових позиціях сучасних українських фронтів – медичних і військових капеланів. Я переконаний, що ці нові обставини дозволять нашому народові краще пізнати й полюбити свою Церкву, а через ваше служіння – глибше довіритися Господу Богу.

Особливою молитвою огортаю тих наших душпастирів, які захворіли коронавірусною хворобою і зараз перебувають у лікарнях на вимушеній ізоляції. Запевняю вас у молитві й солідарності з вами всієї нашої Церкви як в Україні, так і на поселеннях. Нещодавно, спілкуючись із одним із наших хворих співбратів, я побачив у його обставинах особливу місію: бути обличчям Церкви та дорогою Божої благодаті до хворих і медичних працівників, що перебувають поруч із ними там, по той бік невидимого муру ізоляції. Це пригадує нам подвиг нашого небесного покровителя священномученика Омеляна Ковча, який відчував себе єдиним священником поруч із приреченими на смерть, для того щоби вірно супроводити їх до вічності. У схожий спосіб сьогодні й наші уражені недугою співбрати у священстві відчувують себе покликаними нести Христа тим, хто перебуває в небезпеці для їхнього життя і здоров'я в медичних закладах. Нехай Господь допоможе кожному з нас у всіх життєвих обставинах вірно здійснювати нашу священничу місію смиренною силою і творчим діянням Святого Духа!

Вже сьогодні, у тих незвичних обставинах карантину, ми повинні готуватися до його завершення. Ми обов'язково вийдемо із вимушеної самоізоляції і будемо повертатися і повертати інших до звичайного ритму нашого церковного життя і служіння! Саме нам Господь дає нам світло надії, що рани епідемії ми зможемо спільно подолати. Можливо, ми ще не усвідомлюємо вповні всіх труднощів економічного чи суспільно-політичного характеру, які ще на нас усіх очікують. Але радості Воскресіння у нас ніхто не зможе відібрати. Радіймо, як апостоли, які побачивши воскреслого Спасителя, позбулися сумнівів, і їхнє розчарування перетворилося на надію. Нехай ця радість і надія Воскресіння будуть змістом нашої проповіді, як це було в апостольські часи!

Дорогі співбрати! Щиро вітаю вас із цим особливим для нас днем – днем установлення Святого Тайнства Священства. Зичу всім вам, щоби Дух Святий своїм подихом повсякчас оновлював у вашій душі печать священства за чином Мелхиседека та навіть у найважчі хвилини пригадував вам ту радість первісної любові до Христа, яку ми переживали в нашій першій Божественній Літургії – радість бути Його навіки!

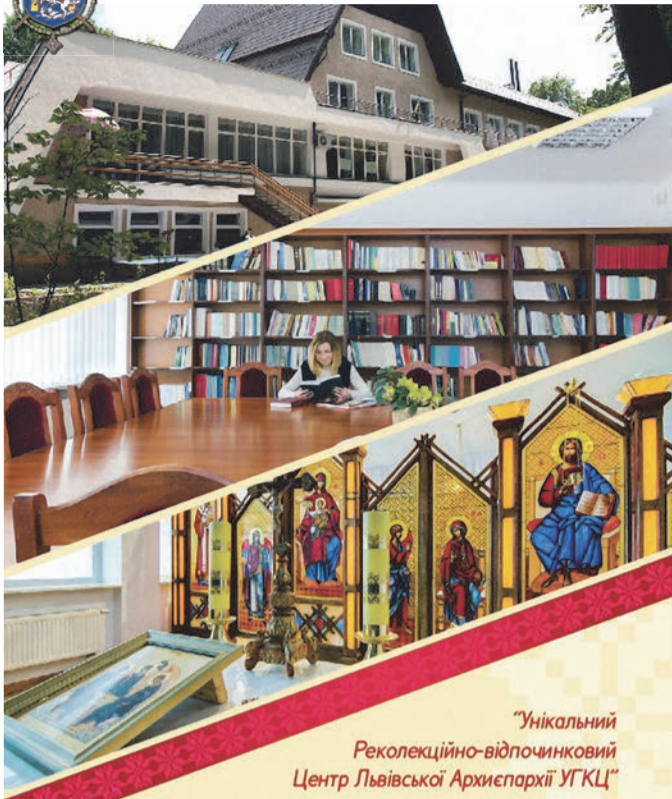
Від усього серця бажаю вам і всім вашим родинам веселих свят світлого Воскресіння Христового, міцного тілесного і душевного здоров'я, небесного миру та радості.

Благословення Господнє на вас!

† СВЯТОСЛАВ

*Дано в Києві,
при Патріаршому соборі
Воскресіння Христового,
у пересахтєв'ї
Благовіщення Пресвятої Богородиці,*

8 квітня 2020 року Божого

“Унікальний
Реколекційно-відпочинковий
Центр Львівської Архієпархії УГКЦ”

Світлиця

Реколекційно-Відпочинковий Центр

Львів-Брюховичі,
вул. Широка, 4

SVITLYCIA.ORG.UA | (380-32) 244-81-02

**Вітаємо
ювілярів!**

**Редакція «Мети» широкі вітає усіх
священнослужителів Львівської архієпархії,
хто у квітні святкує свої іменини та уродини,
а також, хто у квітні отримав
ієрейські і дияконські свячення.
Міцного здоров'я і щедрого усім Божого
благословення, наснаги і ревності у праці
в Господньому винограднику!**

**Трапезна
«СВІТЛИЦЯ»**

Трапезна «Світлиця» пропонує страви, виготовлені професійними кухарями. Враховуючи Ваші побажання ми розробляємо індивідуальне меню комплексного триразового харчування. А також організуємо:

- каво-перерви ■ кейтерінг
- фуршети і банкети за індивідуальним замовленням

В усьому Центрі та на його території доступний **Wi-Fi free**. Для гостей подорожуючих власним транспортом на території є **стоянка для автомобілів** та автобусів (цілодобова охорона).

**КОНФЕРЕНЦ
сервіс**

Для учасників заходів наукового плану надаємо послуги конференц-сервісу. У приміщенні Центру є **чотири конференц-зали** (місткістю 16, 25, 45 та 80 місць) з сучасним обладнанням (мультимедійним проектором, екраном, фліпчартом, озвученням та можливістю підключення синхронного перекладу).

Для Вашого використання - капличка блаженного священномученика Микити Будки

**ПРОЖИВАННЯ
та відпочинок**

До Ваших послуг номерний фонд Центру, що налічує **49 номерів** класу «Стандарт» та «Люкс» і вміщає понад 100 осіб.

Бажаючим насолодитися чистим повітрям та чудовими краєвидами лісу, ми запропонуємо **відкриту літню терасу та альтанки**. Для активного відпочинку - волейбольне та баскетбольне поля, дитячі гойдалки, кімнати відпочинку з бильярдом і настільним тенісом.

КАПЛИЧКА на першому поверсі Реколекційного Центру

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____